

zij zedelijk het recht bijv. den vorm der zoogenaamde „coöperatieve fondsen” te bestrijden. Maken wij van onzen strijd een strijd om de macht alleen, dan verliezen wij het op den duur; kunnen wij duidelijk maken, dat het gaat niet om macht maar om recht, dan zullen wij het winnen.

Medemblik, 1 Sept. 1904.

J. KAT.

Geachte Redactie!

Ik zou niet gaarne den indruk vestigen, dat de meeningen, die ik hier van tijd tot tijd mag uiten, „communes opiniones” zijn, en ben collega KAT dankbaar, dat hij aan ieder misverstand te dien opzichte een einde maakt.

Maar de door KAT gewraakte meeningen houd ik vol. Het is niet te verwachten, dat bij den beheerder van een aandeelhoudersapothek in den strijd tusschen zijn pharmaceutisch geweten en de belangen der aandeelhouders steeds het eerste de overhand zal houden. De ondervinding heeft herhaaldelijk het tegendeel bewezen en dan was ons belang als geneeskundige raadgevers onzer zieken wel degelijk er mee gemoeid. Het volksbelang is niet, dat iedere consument enkele guldens per jaar kan sparen op geneesmiddelen. De lieden, die aan den behoorlijken apotheker niet de matige winst gunnen, waarvan hij moet leven, geven tegenwoordig het tien- en honderdvoudige van wat zij op deze wijze besparen aan overdaad uit, en voor kwakzalversmiddelen liggen rijksdaalders gereed, waar op geneesmiddelen dubbeltjes worden uitgeknipt. Maar het volksbelang eischt wel, dat de apothekersstand niet, door stoffelijke zorg, afdale van het in ons land nog altijd hooge peil van plichtsgevoel, dat zich ook hierdoor uit, dat voor een provisoraat van f 1000.— tal van apothekers zijn te vinden, terwijl de vier- en vijfvoudig bezoldigde betrekkingen aan aandeelhoudersapotheken weinig liefhebbers vinden.

Ook mijn meening aangaande de ziekenfondsen houd ik vol. Ik zou er niets tegen hebben, als alle ziekenfondsen maar vast zóó waren ingericht, als collega KAT het wenscht, maar zie toch in de toelating van de leden tot het bestuur een onlogische, zij het ook meestal onschadelijke toegevendheid. De geneeskundigen aan een sanatorium voor minvermogens, die slechts een deel der verpleegkosten betalen, krijgen *volle* bezoldiging, wat de ziekenfondsgeneeskundigen *niet* krijgen. Is daarom de instelling *niet* een philanthropische en moeten ook daàr de lieden, die er worden verpleegd, in het bestuur zitting hebben? Ik wil niet aanhitsen tot een strijd „om de macht”, maar alleen er aan herinneren dat, logisch gesproken, de verhouding eigenlijk op haar kop is komen te staan — altijd volgens mijn opvatting.

PINKHOF.

DE HAAGSCHE ZIEKENFONDSQUAESTIE.

De „aanvulling” door collega DE GROOT aan mijn, zijns inziens uitvoerig, relaas betreffende de oprichting van „Het Nieuwe Ziekenfonds” gegeven, eischt nadere toelichting.

De Raad van Toezicht schreef:

„De Raad meent U echter in overweging te moeten geven geen boden op

„te nemen in het Bestuur van het fonds, noch hun eenigen invloed op de „samenstelling van dat Bestuur te veroorlooven”.

Het gevolg van dit advies is geweest, dat er bepaald is, dat het Bestuur van de naamlooze Vennootschap „Het Nieuwe Ziekenfonds” moet bestaan uit 3 geneesheeren en 3 particulieren, welke laatsten geen boden van het fonds mogen zijn.

Verder wete men, dat het bestuur volgens de wet gekozen moet worden door de aandeelhouders, en daar de aandeelen meerendeels in handen zijn van medici, hebben dezen alleen invloed op zijn samenstelling en is er dus van vertegenwoordiging geen sprake.

De heer DE GROOT ontleent zijn aanvulling waarschijnlijk aan de inlichtingen, die de Ziekenfondscommissie in Januari 1904 aangaande „Het Nieuwe Ziekenfonds” inwon, toen deze slechts onvolledig konden gegeven worden, omdat nog weinig definitief was vastgesteld.

's-Gravenhage.

L. NAVIS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

JAPAN. — De gewonden. Een Amerikaansch arts, die zich op het oorlogsterrein bevindt, bericht, dat de klein-kaliber-projectielen merkwaardig veel aneurysmata veroorzaken. Hij heeft er 27 zien opereeren. Aan de gewonden op het slagveld wordt, als er geen hevige bloeding bestaat, niets anders verricht dan het aanleggen van een antiseptisch verband, waarmede zij naar het vaderland worden gezonden. Velen komen daar bijna genezen aan, de verdere behandeling heeft in de hospitalen plaats. Men rekent, dat van 100 gewonden slechts 3 sterven, zoodat velen opnieuw (gelijk JAN HOLLAND het noemt) „slag- en slachtvaardig” worden. Eén schip met 2000 gewonden bracht allen levend over. De gunstige sterfteverhouding wordt toegeschreven aan de matige levenswijze der Japanners; toch vindt men bij de gewonde Russische krijgsgevangenen dezelfde verhouding (*Progres médical*).

St. PETERSBURG. — Verpleegstersschool. Door de directeuren der stedelijke ziekenhuizen te St. Petersburg is aan de overheid voorgesteld een school op te richten tot opleiding van 100 verpleegsters onder leiding van een der directeuren. De cursus zou 6 tot 12 maanden duren (*St. Petersb. med. Wochenschr.*).

GENÈVE. — Voor kiespijnlijders. De professoren REDARD en EMERY hebben bevonden, dat blauwe lichtstralen niet alleen de geest vredig aandoen, maar ook de gevoelszenuwen tot zwijgen brengen. Een patiënt, in een donkere kamer geplaatst, kon zich zonder gevoel van pijn een tand laten trekken, na gedurende drie minuten een blauw licht van 16 kaarsen te hebben aangekeken (*la Belgique medicale*).

DANZIG. — De armenverzorging en de tuberculose. De onlangs te Danzig gehouden vergadering der Duitsche vereeniging voor armenverzorging en weldadigheid, heeft de volgende drie stellingen aange-